

UZASADNIENIE

Skarga apelacyjna wniesiona przez prokuratora nie okazała się zasadna.

Nie można bowiem zgodzić się z argumentacją skarżącego, iż orzeczone wobec oskarżonego J. P. kary jednostkowe oraz łączna kara 1 roku pozbawienia wolności, orzeczone z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat, są rażąco łagodne.

Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz poczynionych na tej podstawie przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych, prowadzi natomiast do wniosku, że orzeczona w przedmiotowej sprawie wobec oskarżonego kara, nie nosi znamion, „rażącej” niewspółmierności, o której mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k.

Wbrew twierdzeniom zawartym w apelacji, Sąd Rejonowy przy wymiarze kary prawidłowo uznał, że w przedmiotowej sprawie występują szczególne okoliczności wskazane w art. 69 § 4 k.k., pozwalające wobec sprawcy przestępstwa określonego w art. 178a § 4 k.k. warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności.

Podkreślenia wymaga, że nie ma ustawowego katalogu okoliczności, które mogą wpływać na zastosowanie warunkowego zawieszenia wykonania kary w wyżej wskazanym przypadku, a zatem mogą one dotyczyć różnych sytuacji i należą do oceny sądu. Co do zasady powinny one jednak dotyczyć tych kwestii, które spowodują przekonanie sądu, że zastosowany środek probacyjny posłuży do osiągnięcia celów kary, w szczególności sprawca nie popełni ponownie przestępstwa.

Skarżący, akcentując w złożonej skardze apelacyjnej, wyłącznie okoliczności przemawiające na niekorzyść oskarżonego, nie dostrzega, że w przedmiotowej sprawie wystąpił także szereg okoliczności, które należy poczytać na korzyść oskarżonego. Chodzi tu o okoliczności popełnienia przez oskarżonego przypisanego czynu, okazaną przez oskarżonego skruchę oraz jego sytuację rodzinną.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do okoliczności popełnienia przez oskarżonego J. P. czynu podkreślić trzeba, że odcinek jaki oskarżony planował przebyć, kierując w stanie nietrzeźwości, pomiędzy miejscowościami G., a C., był stosunkowo nieznaczny (ok. 2 km.). Nie negując naganności zachowana oskarżonego, który kierował samochodem w stanie nietrzeźwości, podnieść jednak należy, że stężenie alkoholu w jego organizmie nie było drastycznie wysokie, a kierował on drogą podrzędną, na której – także z uwagi na późną godzinę – ruch był niewielki. Tak więc, stan zagrożenia dla bezpieczeństwa w komunikacji, był relatywnie niski. Sąd I instancji słusznie również zwrócił uwagę na motywację jaka skłoniła oskarżonego do kierowania pojazdem w stanie nietrzeźwości. Oskarżony bowiem zdecydował się sam pojechać na miejsce spotkania z pracodawcą, w sprawie zatrudnienia. Oskarżony był bezrobotny i zależało mu na podjęciu zatrudnienia, a wobec choroby dziecka, które miało gorączkę, jego żona nie mogła zawieźć go na miejsce spotkania.

Trzeba również mieć na uwadze postawę oskarżonego po dokonaniu zarzucanego mu czynu. Oskarżony przyznał się do popełnienia czynu, wyjaśnił jego okoliczności, okazał skruchę i krytyczny stosunek do popełnionego przestępstwa, co daje podstawy do postawienia wobec oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej na przyszłość.

Sąd Rejonowy prawidłowo uwzględnił też bardzo trudną sytuację rodzinną oskarżonego J. P.. Oskarżony zamieszkuje z żoną oraz chorym na serce 4 - letnim dzieckiem, które w najbliższym czasie czeka operacja w Centrum (...) w W.. Oskarżony nie posiada również żadnego majątku, a jedynym źródłem utrzymania rodziny są dochody uzyskiwane przez niego z tytułu świadczenia pracy w wysokości 1.800 złotych miesięcznie oraz świadczenie 500+. Zaistniała sytuacja rodzinna oskarżonego słusznie doprowadziła Sąd I instancji do przekonania, iż orzeczenia wobec J. P. bezwzględnej kary pozbawienia wolności, w szczególności biorąc pod uwagę, że żona oskarżonego, w związku z koniecznością opieki nad dzieckiem nie może podjąć zatrudnienia, doprowadziłoby do drastycznego pogorszenia się sytuacji dla osób najbliższych oskarżonego.

Oczywistym jest, iż przytoczone wyżej okoliczności nie usprawiedliwiają w żaden sposób lekkomyślnego postępowania oskarżonego, jednakże oceniając przedmiotową sprawę w kontekście wystąpienia szczególnych okoliczności, o których mowa w art. 69 § 4 k.k. należało je uwzględnić i przepis ten zastosować, tak jak uczynił to Sąd meriti.

Surowa kara, na konieczność wymierzenia której powołuje się skarżący, to przecież nie tylko bezwzględna kara pozbawienia wolności. Trzeba też mieć na uwadze sumę kar i środków karnych orzeczonych wobec oskarżonego J. P.. Należy tu podkreślić, iż Sąd Rejonowy, oprócz kary 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem na okres próby 3 lat, wymierzył wobec oskarżonego również karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 10 złotych każda, środek karny w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego, jak również wysokie świadczenie pieniężne (w kwocie 10.000 złotych) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Patrząc zatem przez pryzmat całokształtu kar i środków karnych, wymierzonych oskarżonemu należy dojść do wniosku, iż wymierzony oskarżonemu w przedmiotowej sprawie, zespół kar i środków karnych, w tym i dożywotni zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych, stanowi i tak bardzo dotkliwą reakcję karną. Tak ukształtowany zespół kar i środków karnych uwzględnia zarówno stopień winy oskarżonego, jak i stopień społecznej szkodliwości popełnionego czynu. Spełni on w sposób właściwy, cel zapobiegawczy oraz wychowawczy, jak również cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Reasumując wskazać należy, że wszystkie powyższe okoliczności doprowadziły Sąd odwoławczy do wniosku, iż Sąd I instancji słusznie zastosował wobec oskarżonego przepis art. 69 § 4 k.k., gdyż w przedmiotowej sprawie zaistniały szczególne okoliczności, umożliwiające warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności wobec oskarżonego.

Biorąc pod uwagę powyższe zaskarżony wyrok jako słuszny i odpowiadający prawu, należało utrzymać w mocy.

O kosztach postępowania odwoławczego, Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. i art. 9 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Z 1983 roku Nr 49, poz.223 z późniejszymi zmianami).